

Grunde, som have bevæget mig til at stille Forespørgslen. Jeg vil saavidt det staaer til mig, give Regjeringen Tilskyndelse til at gjøre, hvad den maa ansee for yderligere fornsødent for Sagen, uden at være allfor ængstelig for det Ansvar, den derved paadrager sig. — Efter dette Par Ord skal jeg takke den høitæredede Minister for hans Udtalelse og for de Dplysninger, han har meddeelt.

Justitsministeren: Jeg kan ikke andet end paafførne den Udtalelse, der saldt fra den ærede Taler om en formodet Velvillie, — hvorom jeg heller ikke tvivler, — hos dette Thing og Rigsdagen til at imødekomme Regjeringen i Anliggender af denne Art, men jeg maa paa den anden Side bemærke, at der næppe har foreligget Anledning for Regjeringen til at gaae videre, end den har gjort, idet den er gaaet saavidt, som de foreliggende Indstillinger fra de locale Embedsmænd, der jo ere de Æneste, fra hvilke Regjeringen har kunnet faae paalidelige Dplysninger om Tilstanden i Landet, opfordrede den til.

Winther: Jeg vil dog tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Minister, om der ikke fra Stiftamtmandens Side skulde være gjort Regning paa, at der foruden ved Hjælp af de Midler, der ligesvem ere stillede til hans Raadighed, desuden ved Credit skulde kunne tilbeibringes et yderligere Quantum Korn? Dette er som ganske vist blevet mig opgivet af en Mand, der har opholdt sig paa Island i Sommer, og han har netop for mig yttret, at det muligt kunne være dette Hensyn, der har gjort Stiftamtmandens Indstilling mindre paatrængende; dog er dette Noget, hvorom jeg naturligtvis ikke kan have nogen bestemt Formening, naaget jeg ikke har mindste Tvivl om, at den ærede Medborger, der har givet mig den nævnte Dplysning, har givet den i fuldstændig god Tro. Det er derhos yttret for mig, at den nævnte Credit skulde erhverves for Communerne Regning, men at der var en Meningsforskjel i saa Henseende mellem Stiftamtmanden og dem, der med ham havde discuteret denne Sag, hvilken, saavidt jeg veed, bestod i, at

Stiftamtmanden antog, at Communerne omme ikke vilde være for stærkt medtagen ved en saadan yderligere Credit, hvorimod de Andre, som staae i jævnlige Forbindelse med Behøverne og derved maaskee have skaffet sig en nøiere Kjendskab til den tilstedeværende Trang samt til den Udstrækning, som Faren for Hungersnød kunde have, troede, at Communerne ikke vilde være istand til at bære saadant yderligere Krav til dem. Dette har jeg ikke villet undlade at fremdrage, fordi der muligt endnu kunde indhentes nærmere Dplysning derom, og maaskee Regjeringen kan være istand til at have en Formening om det Grundede eller Ugrundede i den større Frygt hos Private end den, der efter denne Mands Udsagn fandtes tilstede hos selve Dyrigheden. Med Hensyn til dette Punct vilde jeg som sagt ogsaa ønske, at den ærede Minister vilde yttre sig om, hvorvidt der er ham noget bekjendt desangaaende.

Justitsministeren: Jeg kan ganske vist bekræfte, hvad den ærede Taler nys sagde, nemlig, at det laa i Stiftamtmandens Plan, at en Deel af Hjælpen skulde bestaae i, at der forskaffedes Communerne Credit hos Kjøbmændene. Jeg skal kun derved foreløbig gjøre opmærksom paa, at dette dog tyder paa, at Kornbeholdningen der efter hans Mening maa være tilstrækkelig, og at det, hvortil der for hans Amt er Trang, er Pengemidler for Communerne til at dække en Deel af de Laan, som de maatte blive nødte til at optage. Hvorvidt Communerne virkelig formaae at bære de større Byrder, der ere forbundne med et privat Laan, derom har Regjeringen ikke andre Dplysninger indhentede end dem, der ere komne til den fra Stiftamtmanden, og paa hvis Rigtighed og Paalidelighed man ikke har nogen som helst Grund til at tvivle.

Winther: Maa jeg blot endnu gjøre den Bemærkning, at det naturligtvis ikke kunde falde mig ind, at drage Rigtigheden af disse Dplysninger fra Stiftamtmandens Side i Tvivl. Jeg har kun villet fremhæve det nævnte Moment som et af dem, der have været medvirkende til, at de Dpfordringer, der ere komne ud i Landet, ere fremkomne.